

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 9.

IGO GRUDEN:

TRŽAŠKIM BRATOM.

V Trstu, v dneh prevrata 1918.

Slišite jek, moji bratje iz Trsta,
jek tisočernih svobode pijanih,
slišite jek v svojih srcih teptanih,
z gnevom oskrunjenih in otrovanih,
v srcih presunjenih z bôljo do dnà?

Gledamo v duhu vas v svoji bolesi
Belgrad in Zagreb in bela Ljubljana:
mnôžice val se razliva po cesti,
pêni ob hišah se v vrisku in petju,
pêni ob oknih se v pisanem cvetju —
ah, in vsa grla kričijo pijana
v sever in jug in na vzhod, do zahoda:
Bratje, svoboda, svoboda, svoboda!

Vstal je Matjaž, o, vstal je naš kralj,
v srcih nam vstal je in v dušah naš kralj:
v mislih prežarjenih, v čustvih omamljenih
k večni pomladi nas sužnjev predramljenih,
v krvi, ki pljuska kôt val preko dalj
v sever in jug in na vzhod, do zahoda:
Bratje, svoboda, svoboda, svoboda!

Slišite jek, moji bratje iz Trsta,
jek tisočerih svobode pijanih,
slišite jek v svojih srcih teptanih,
z gnevom oskrunjenih in otrovanih,
v srcih presunjenih z bôljo do dnà?

Dol od Logatca, tik od Ljubljane
črne so vrane
krila ogromna čez svet razprostrle,
zarje za njimi za nas so umrle,
črne sence so pale čez Kras,
črne sence zakrile so nas...

Pa smo v roké si zarili obraz:
kje je Matjaž, o, kje je naš kralj?
Ni nas pozdravil, ni prišel med nas,
dol od Logatca ni stopil čez Kras...
Kje si, Matjaž, o, kje si, naš kralj?

Bratje, prerokba ni naša zlagana,
bratje, poglejmo si v srca teptana:
mračna v brezupu, v boli rudeča,
v gnevu so črna, v upu goreča,
vojska Matjaževa mrko bedeča,
vojska Matjaževa kralja še čaka
dol od Logatca iz črnega mraka...

Prišel bo dan, ko vojska ta vstane,
ne kot vojniki izmučena vrsta,
kakor požar,
ki izvrtinči se, brizgne in plane
v zubljih krvavih v drveči vihar —
ah, in takrät
šli bomo sami v Ljubljano iskät,
v Zagreb in Belgrad si kralja iskät,
moji bratje iz Trsta, bratje iz Trsta...

